

"Rububiyet-i âmmenin işaretlerindedir ki, kâinat kitabında öyle büyük harfler vardır ki, o harflerin bir kısmında bir kelime yazılıdır. Bir kısmında bir kelam, bir kısmında bir kitap yazılıdır." izah eder misiniz?

Bu paragrafta, kâinat kitabının önemli bir özelliğine geçiliyor. Bu kitaptaki kelimeler bir yönüyle kelime, bir başka yönüyle ayrı bir kitap hükmünde.

"İnsan" örneğimize dönelim:

İnsan kelimesi; baş, gövde, kollar, bacaklar olmak üzere altı harften meydana gelmişti. Bu harflerden birisi olan "baş"ta, gözler, kulaklar, ağız, burun ayrı birer kitap gibi yer almışlar. "Göz" hakkında yazılan kitapların tamamı birden düşünülürse, o tek harfin binlerce kitabı içine aldığı rahatlıkla görülür.

Üstadımız kâinat kitabındaki bu özelliğe, Yasin harflerinde bütün Yasin Sûresinin yazıldığı kıblegâhları örnek veriyor. Uzaktan bakınca iki harf görürüz; "ya" ve "sin" harfleri.. Yakına geldiğimizde o iki harfte seksen üç ayet, her ayette de nice kelimeler bulunduğu şahit oluruz.

Bugün atomun bile ayrı bir ilim dalı olduğunu dikkate aldığımızda, bu kâinat kitabında birbiri içinde çok kitaplar bulunduğunu, her kitabın her bir cümlesinin, her bir kelimesinin bile ayrı bir ilim dalı olarak ortaya çıktığını görürüz. Bu muhteşem kitabı, ancak sonsuz bir ilim ve kudret sahibi yazabilir.

"Rububiyet-i amme" ifadesi, Rabbü'l-âlemîn ismine bakıyor. Her şey İlâhi ve umumî bir terbiyeden geçmiş; onun dışında kalan bir varlık yok. Böyle umumî bir terbiye ise ancak Rabbü'l-âlemîn'e mahsustur.